

Japonsko - Itadori 2004

Když jsem přemýšlel a začal psát původně krátkou zprávu na web o našem pobytu na závodě mistrovství světa 2004 v Itadori, tak jsem si řekl, že i když to bude stát nějaké úsilí, tak se to pokusím popsat trochu podrobněji, aby si rodiče zarputilých mladých jezdců mohli udělat lepší obrázek a také, aby to bylo třeba motivací pro další mladé jezdce co vše se dá s biketrialem zažít, pokud budou na sobě pracovat.

Po příjezdu na radnici v Itadori

Členy české reprezentační výpravy letos byli zkušení jezdci Roman Chvojka a Josef Dressler, kteří velmi dobře z dřívějších několikanásobných pobytů věděli do čeho jdou, dále novopečený 3násobný mistr světa Vašek Kolář, který již v Itadori závodil před 2-mi lety a za novými zkušenostmi do Japonska jeli Honza Musil a Michal Piňos. Nutno dodat, že pokud si nechcete platit letenku do Japonska sami, tak je třeba se stát mistrem světa, což je případ Josefa a Vaška ... a to není jen tak. Společným letem s námi cestovali naši přátelé ze Slovenska - táta a syn Jánoškovi, kteří měli v Japonsku svést rozhodující bitvu o titul mistra světa v kategorii Poussin se Španělem. Z letošního seriálu mistrovství světa natáčíme dokument, který by měla Česká televize vysílat 23.9.2004 a kameramanem byl na předchozích závodech student FAMU Radek Dufek, který pro výjezd do Japonska předal kameru a s obavami zacvičil Svat'u Matušťika, jenž byl tak ochotný a náklady s touto cestou si zaplatil jenom pro to, aby byl u toho. Po trochu dramatickém odjezdu z pražské Ruzyně, kde jsme se od velmi neochotných a líných pracovníků ČSA dozvěděli, že nemáme z neznámých důvodů rezervované letenky na zpáteční cestu a dokonce ani ze Soulu do Nagoya, kde nás měli přesně na čas čekat japonští pořadatelé. Nekompetentní pracovník a jeho kolegyně na letišti nám "poradili", že si to musíme vyřídit někde na letišti v Soulu a hotovo ... musíme si poradit.

9 hodin letu do Soulu největším letadlem (místa na nohy při spaní je v něm stejně málo), které z Prahy startuje, proběhlo hladce i když některým klukům jídlo od Korea Airlines chutnalo

jenom slabě, ale hlad je papat donutil. Táta ze slovenské výpravy se uspal dávkou whisky, já jsem trošku cestou myslel na to, zda klukům nekoupíme japonský školní stejnokroj, protože ona "milá" dáma z ČSA nám sdělila, že zřejmě nejbližší zpáteční let bude až po 4.září do té doby vše beznadějně obsazeno!

Asijské letušky, samý úsmě...začínáme si zvykat ... a není to tak špatné, rozhodně lepší než mračící se ženská za přepážkou na pražském letišti ... ani jsme nemysleli jak se nám odrostlejší bude usměvavá, ochotná a slabší ženská část Asie po několika dnech pobytu zdát sympatická. Samozřejmě vždy a pevně s ohledem na naše evropská pouta ... viz dále.

Soul, Jižní Korea - 6 hodin čekání na náš "snad" přípoj zahájila milá a usměvavá slečna na místní přepážce Korea Airlines sdělením, že to vypadá, že většina z nás má rezervaci na zpáteční let, ale jisté to ještě není, nicméně do Nagoje opravdu všichni společně poletíme podle plánu. Zkrátka, s úsměvem i nemilá informace není tak dramatická ... ženská v Praze na Ruzyni určitě škytá a neví proč. Patří jí to. Raději ještě posílám z letiště e-mail manželce, aby to ihned začala řešit s ČSA nebo se jí už nevrátím.

Mezitím co se snažíme šestihodinové čekání na letišti zkrátit klimbáním na sedačce v letištní hale, tak naši mladí závodníci pořádají soutěž o tom, jak se nejlépe "zrakvit" při jízdě na letištním zavazadlovém vozíku v dlouhé letištní chodbě. "Kluci pojd'te si také na chvíli odpočinout." je moje přání. " To si raději sedneme k internetu" a opravdu ani na chvíli celých dalších 6 hodin po noci v letadle nespali. Do Nagoje jsme letěli další 2 hodinky, kdy Honza padl už tak, že ani nereagoval na jídlo a pití, ostatní tu "baštu" do sebe víceméně nacpali a spali. Uvidíme, jak v Nagoji funguje jejich organizační systém.

A opravdu - na letišti holky s tričkem BIKETRIAL, které na Pepův pokus o uvítací dvojistou pusou jenom nejistě ucukávají, ale zároveň potvrzují, že tady fakt vše funguje podle plánu a tak to bude až do konce! I když světák Pepa Dressler je názoru, že i fungující systém se omrzí. Myslím, že se neomrzel, kluci ho dodržovali a díky tomu jsme zde prožili opravdu nezapomenutelné dny. Jediné, co se změnilo byla ostýchavost našich průvodkyň (jedna z nich už dávno je mezi českými jezdci známa jako Čiča, což je zkratka jejího japonského jména, vzhledu a chování) a to až tak, že před odjezdem zpět do Česka se nechala políbit i na obě tváře.

Radostné také je, že speciální mobilní telefon, který mi zapůjčil Eurotel zde funguje ... první SMS-ky letí z Nagoje domů. Hned na okraji Nagoje si vylepšujeme chuť před nocí v místním McDonalds a potom už po 2 hodinách jízdy autobusem probíhá noční registrace na radnici v Nagoja a srdečné noční a deštivé přijetí majitelem v hotelu YAMAME v Itadori ... podle Pepy nejlepší ubytování, které je zde možné zajistit. Pan Hirano se vytáhl a splnil co slíbil.

" Kluci, vybalíme to nejnutejnější a jdeme konečně spát. Nejlepší na aklimatizaci je ihned naběhnout na nový režim" snažím se držet pobyt ve svých rukou, "takže snídaně ráno v 9 hodin!" S Pepou ještě sedíme a nad slovenskou slivovicí probíráme jeho minulé japonské zkušenosti a co vlastně je na tom biketriálu tak prima a tak špatné. V těchto večerních sedáncích pokračujeme i v dalších dnech s Romanem a Štefanem Pčolou, který se k nám přistěhoval ve čtvrtek. My 3 nesportovci - Luboš, Svat'a a já to vždycky ještě trošku natáhneme a potom se ráno divíme, že naše časová aklimatizace jde proti směru letu a zastavila se někde mezi Floridou a Los Angeles. Až v pátek po ránu svěží Luboš oznamuje, že už je tady - v Japonsku - se vším všudy. Měl jsem docela radost, že kluci - závodníci se s posunem vyrovnali daleko lépe a to hlavně díky našemu časovému drilu ... toť sdělení pro jejich maminky a ostatní, aby ani na chvíli nezapochoybovali nad našimi výchovnými a ostatními schopnostmi. Bez ohledu na večerní vývoj a někdy poskakování na kole až do tmy je vždy druhý den snídaně nejpozději v 8.30.

PONDĚLÍ.

Pondělí je kalné, zatažené a deštivé. Po snídani krátký odpočinek, skládání kol a potom jdeme na první trénink. "My máme natrénováno za ta léta dost" sděluje za matadory Pepa a relax po cestě si užívá. Poskakování mladých po okolních zídkách u japonských dřevěných stavbiček se mění na trénink na kamenech pod mostem u nedaleké řeky. Okolo silnice jsou pečlivě provedené vyvýšené obrubníky - ideální pro trénink rovnováhy, Vašek je dává po zadním. Nicméně u silnice mi z toho běhá mráz po zádech a navíc déšť zesílil a přišel vítr. "Kluci tady máte každé jeden banán a padejte se vykoupat do teplé vody, lehněte do postele a počkejte až se vrátíte k obědu. Jdeme se podívat na tratě." Neochotně poslouchají a pod velením Michala odjíždějí po obrubníku dolu k YAMAME. S Lubošem Janoškou a Svat'ou jdeme po cestě do kopce najít areál MS. Cestou nás mýjí náklad'ák s kamením a Svat'a v žertu poznamená, že to je kamení pro nás. Nakonec nás místní navedou a zjišťují, že jediné navigační slovo, kterému rozumí je slovo sections, které převzali do japonštiny z angličtiny.

V areálu MS na nás už z dálky mává vysoký autojeřáb, který opravdu skládá z korby náklad'áku kameny, které nás mýjeli. "To se jim to vozí kamínky po Japonsku, když na to mají rozpočet. Chtěl bych je vidět v Těrchovej na Slovensku," zhodnotí jejich úsilí Luboš toho času pořadatel předešlého závodu MS na Slovensku. Mezi jeřábem, kameny a nádrží s vodou pobíhá asi 10 japonců v pláštěnkách, holinkách, s helmou na hlavě a plány v rukou. Vše to řídí Hiroshi Hirano sedící v dešti na kraji bazény a s nohou v obvazu svěšenou nad vodou. Což je pozůstatek jeho dost vážného nešťastného zranění z Česka. České berle má opřené vedle sebe a s invalidním vozíkem mu pomáhá Lukáš Buriánek, překvapivě najatý z ČR na jeho přemíst'ování v těchto a následujících dnech. Napadá mě, zda by nebylo lepší, kdyby Mr. Hirano ležel, tak jak by měl, v posteli v nemocnici. Ale je to jeho zdraví a jeho peníze ... a úsměv ho neopustil, zve nás na večer všechny do místních japonských lázní.

V lázních

Společně s Lubošem a Svat'ou hledáme a prohlížíme sekce. Všude plno vody, některé se jedou potokem. Brodící se vodou jsme netušili jaké na nás čeká upří nebezpečí v této pařící se přírodní vlhké prádelně.

Když jsme po návratu ze sebe strhali první pořádně propocené a promočené oblečení, říkám Lubošovi, že má na noze nějakého slimáka. Nebyl to slimák, ale pořádně již nažraná pijavice, kterou musel odtrhnou. Následovalo asi 3 hodinové zastavování krvácení z Lubošovy nohy, protože ona japonská pijavice se tak zapila do slovenské krve, která ještě nesla stopy po večerní konzumaci dobré slivovice, že po ní v kůži zůstala docela velká díra. Dáma pijavice propadla po odtržení verandou na beton a tak se jí v naší přítomnosti zalíbilo, že jsme ji z betonu pod verandou již nemohli odtrhnout a mlsně se přes prkna dívala po mých nohách. Po obědě je polední klid, který dodržela pouze starší část výpravy. Odpoledne déšť mírně ustal, takže mlad'oshi zase společně drtí místní zídky než po večeri odjíždíme společně s panem domácím do místních lázní. Mr. Hirano si nás dokonce z hotelu přijel vyzvednout, je pozorný a milý.

Japonské horké, termální lázně jsou bezvadný očištný zážitek. Strávili jsme zde všichni téměř 2 hodiny a také se k nám přidalo pár japonských chlapíků s nádherným tetováním po celém těle. Fakticky tak pěkné obrázky, které byly i na zadní části těla jen tak vidět není. Prý je to poznávací znak členů nějakého místního klanu, ale kdo ví ... "hej, kluci, použili jste vůbec mýdlo?"

Po lázni si mladé vzal na starost Pepa s Romanem, v chatkách si ještě dali něco na jídlo a pomalu zalehli.

Se Svat'ou a s Lubošem jsme ještě strávili nějaký čas s Hiranem v jeho chatce, podívali se na DVD o motorkách a trochu zavzpomínali na jeho pád z motorky v Česku. Na památku dostal od Svati zarámovanou fotku pařezu, o který na motorce zavadil a já motorkové DVD se Steve McQueenem. I když totálně unaveni, přesto pokračuje náš večerní dýchánek tentokráte s Romanem, zbytky českého piva, s trochou moravské slivovice a sušenými japonskými rybičkami. Nadšenci si můžou okolo biketriálu povídat stále ...

Hurá na trénink

ÚTERÝ.

Neprší a po časném snídání a krátkém odpočinku přímo v jídelně na rákosovém kobereci se chystáme tentokrát již všichni na společný trénink k řece. Systém podávání jídla v Japonsku, kdy sedíte přímo na zemi na tenkém polštářku a k tomu je okolo měkká rákosová podlaha má velkou výhodu v tom, že se po konzumaci můžete spokojeně odvalit a natáhnout, alespoň pro nás z Česka. Neboť jak jsme se dozvěděli později v příručce o Japonsku, tak to místním symbolizuje, že v minulém životě jsi byl krávkou ... v našem případě spíše volem. Nicméně po jídle s koleny pod bradou, kdy se vám už potřetí nechce vstávat si ze země pro čaj, takže snídání zakončíte džusem, který je na dosah, je natažení středoevropské téměř 2 metrové kostry na měkké zemi požitkem.

Vlastně jsme stejně za dobu pobytu v Japonsku zjistili, že jediné co nás od nich odlišuje v životě a ve věcech co nás obklopují je jejich pozorné a uctivé, krásné mezilidské chování a naše trochu větší lenost.

"Znám tady perfektní místo u řeky na trénování, které je kousek odtud," láká nás Pepa. Po hodinovém šmatlání okolo cesty dolů kopcem, kdy na nás bikeři museli stále čekat (však zpátky budete i vy šlapat proti kopci!!!) jsme dorazili na místo, kde již trénovali kanadčané a švýcaři. "Bylo to trochu dál než jsem myslel" potěšil nás Pepa a Svat'a se již těšil na cestu zpět do kopce s kamerou a stativem na rameni. Klukům to na tréninku moc nešlo, zřejmě únava z cesty, a na závěr si mladí zkusili jízdu v horské řece i s koupelí, takže na nich mělo co schnout, když šlapali proti kopci zpět.

Svat'a cestou zpět ještě natáčel pro ČT ilustrační záběry bambusového háje, přičemž za zády mu přejel kamion ... romantika z Japonska.

Docela utmácení jsme se doplazili k obědu a cítíme, že odpoledne je třeba zvolnit.

Byl jsem se sám projít směrem ke škole v kopci nad našimi příbytky. Na opuštěném sportovním dvoře byly k mému velkému překvapení ve stojanech tréninkové jednokolky a na druhé straně dvora pod přístřeškem cca 50 starších kol značky Monty. "Je to škola, na které v minulosti vyučoval biketrial náš jezdec Jarda Spěšný," objasňoval večer Pepa. Byl to

zajímavý zážitek i když trochu smutný, protože Monty jeví jasně známky toho, že měsíce možná roky nejsou používány.

Vašek s Michalem navečer zase drtí zídky: " zase jsem se něco přiučil, už vím jak dělá výskok z rozjezdu Hermance," sděluje mile Václav. "Šup mladí po večeři do postele!" připravujeme si odchod do blízké malinké restaurace, kam chci velké kluky pozvat na pivo, když se mladým tak věnovali při tréninku.

Kdyby pomohlo modlení

Vstupem do této místní putyky jsme u štamgastů vyvolali na chvíli zděšené ticho, protože Evropan tam přijde maximálně jednou za rok a to myslím, že přeháním. Luboš Janoška tam budil se svými dvěma metry výšky pobavení, stejně jako se místnímu přiopilému kořenovi strašně líbili Pepovi svaly na rukách a moje pihy a světlé chlupy na stejné části těla. "Ty jsi Švéd!" sdělil jasně lánanou angličtinou tento místní světák blondatému Romanovi. Po teplém rýžovém víně saké a decové skleničce piva, kterou jsme s němým úžasem sedících Japonců vypili na ex, Svat'a donesl půllitrovou láhev Becherovky. Majitel putyky po první skleničce becherovky poručil své ženě, aby donesla další džbán horkého saké pro Čechy a upekla mísu krevet. Z jedné půllitrovky Becherovky se nám podařilo rozveselit štamgasty této hospůdky tak, že soused od stolu začal nabízet Romanovi svoji 150 cm vysokou dceru, až zakročila jeho žena a spolu s dcerou je odtáhla pryč z hospody domů. Místního světáka, který chtěl neustále zápasit s Pepou, jsme naučili říkat "I like Becherovka", což je zaznamenáno na filmu a bude prodáno výrobcí tohoto výborného nicméně ve světě neznámého nápoje. Pan majitel nás začal učit základy japonského písma, vytáhl svoji 20% silnou doma z brambor pálenou vodku a zavírací dobu upravil tak, že světák zmořený ze saké a 3 skleniček becherovky skočil do svého terénního Mitsubishi a středem silnice pokračoval do neznáma. Pro pochybovače dodávám, že 3 kalíšky saké, 1 sklenička nedobré a slabé domácí vodky a k tomu 2 deci vodního piva byly pro naše reprezentanty pouze lehkým aperitivem po večeři, kdy se dobře spalo.

Zbytky z japonské biketrialové školy

STŘEDA.

Již v 8.30 po snídani nás vyzvedává zástupkyně naší Čiči k výletu do města Gifu. Po 2 hodinách nás vyklopili společně s Kanadany, Rakušáky, Švédy před velkým supermarketem ... "go shopping" byla naše činnost na další 3 hodiny. Každý si něco koupil ... Češi také stejné levné, kvalitní a zelené trenýrky a malý Laco ze Slovenska autíčko s dálkovým ovládáním, které jsme mu s Pepou tiše záviděli.

Potom nás ještě zavezli k úpatí místního kopce s klášteřem, ale moc vysoko jsme se nedostali, protože vše je přesně naplánováno a my musíme být zpět v 16.30.

Přesně v 16.30 nás vyložili před naším ubytováním a kluci začali ukazovat své nákupy. Synovi Honzovi jsem musel zatrnout plánovanou módní přehlídku v nově zakoupené skejťácké soupravě, protože by její kvalitu již jeho matka a moje žena nemohla ocenit, vzhledem k tomu jaké je někdy můj syn čuňátko.

Ostatní členové výpravy na sobě hodili své nové zelené trenýrky a začala skupinová rozvíčka, kdy Pepa měl tuto část oděvu vytaženou až ke svým prsním bradavkám. Tento den se dáma pijavice, přisátá pod naší verandou, nějak sama stáhla z našeho obydlí do blízkého pralesa.

Laco nám své autíčko na chvíli půjčil!

Hurá na trénink

"Po večeri jdeme ještě na chvíli trénovat," shodli jsme se.

Dnešní trénink si vzal plně do svých rukou Pepa a začal jízdou na čas na pražcích, ze kterých byla poskládána cestička k našim chatkám. To proto, aby si kluci zkusili jízdu pod časovým tlakem. Naši reprezentanti to tak prožívali, že se nakonec zapojil i Pepa ... po dvou svých neúspěšných pokusech oznámil: "dá se to jet o 5 vteřin rychleji než to všichni jezdíte, ale teď už jdeme k řece," zahrál svůj výkon do autu. To vyvolalo u mladých poznámky ve smyslu, že má strach atd. - hlavně si to užíval Michal, kterého Pepa před chvílí trochu podusil, že to brzy vzdává. Možná i to byl malý důvod proč Michal v sobotu při závodě tak dobře zajel.

V řece to všem klukům pod vedením Pepy mimořádně šlo, takže jsme je z kol dostávali do postele až hodně pozdě a za tmy.

Ze břehu se na nás koukali Angličani Hylandovi, kteří byli soupeři jak Honzy tak Romana ... asi něco odkoukali protože nás při závodě porazili, ostrovani zatracení.

Michalovi s Vaškem ještě za jejich večerní "exhibici" na zídce před obchodem místní japonská babička koupila z automatu limonádu dle jejich výběru.

Všichni jsme už velmi postrádali spojení s domovem. Signál operátora, na jehož frekvenci fungoval můj zapůjčený mobil, nepokryval údolí, kde jsme bydleli. Ale věděl jsem, že signál je cca 5 km dolů po cestě. Se Svatou a Lubošem jsme se tedy pozdě v noci vydali pěšky za tímto neviditelným nicméně s naším domovem spojujícím zázrakem. Protože jsem potřeboval spojení i s firmou, vzal jsem s sebou notebook.

V této oblasti Japonska je zvykem, že vás ráno budí místní rozhlas ryčnou písničkou a hlášením ... asi něco ve smyslu: vstávejte a jde se s úsměvem makat ... a večer vás zase tklivá melodie ukládá na rohož ke spánku. Mám dojem, že po tomto hlášení fakt všichni Japonci

zmizí ve svých domech nebo nejbližších putykách a na ulici nepotkáte živáčka. Naše noční výprava za signálem působila na protijedoucí řidiče asi dost překvapivě, což bylo znát na jejich řidičských reakcích, když se nám ve tmě vyhýbali. Signál jsme ulovili, zavolali domů, nechali vzkazy pro rodiny ostatních kluků a odeslali Pepovu zamilovanou SMS-ku. Spojení s firmou se mi nepodařilo i když to Eurotel zaručoval, ale Češi nejsou Japonci, že? Hodně po půlnoci jsme se z lovu signálu vrátili a ještě s Pepou a Romanem chvíli debatovali. "Kluci, díky za trénink, který jste s mladejma udělali." Docela náročný den.

Naše zlatá čiča

ČTVRTEK.

Naplánováno máme dopoledne tvrdé trénování v řece, prohlídku malých tratí a na večer termální lázně.

Trénink na kamenech v korytě řeky začal po snídani a brzy se k malým přidal i Pepa s Romanem. Po dohodě s Pepou jsme kluky honili po menších kamíncích v tekoucí vodě a jezdili s nimi sekce na čas. Vašek to zase vzal smrtelně vážně a když voda, tak po rámovou trubku, a už tam byl po pás. To byla velká inspirace pro Honzu a Lacka, takže na závěr dost dlouhého tréninku byli totálně zmáčení a na kole propláchli ve studené horské řece všechny ložiska. Vše jsme na závěr završili přejezdem řeky. Michal se uklidil na velké kameny a skákal do úmoru.

Malé kluky jsme vzali na chatky převléci a ohřát v horké sprše. Pepova parta se naopak spolu se Svaťou, který vše natáčel, rozhodla že si zaplave proti proudu v místech, kde byla řeka hluboká.

Po obědě jsme se vydali na prohlídku tratí před závodem. Kluci tratě studovali zodpovědně. "Tratě jsou pro mě dobré," si líboval Vašek i Honza. Michal se nevyjadřoval. Taky nám bylo jasné, že pokud zaprší, tak to bude "maso". Navíc jsme podle televize sledovali, že se k nám blíží tajfun. Organizátoři se dokonce vyjádřili, že závod asi bude

zrušen. Byli jsme dost v nejistotě. Snad se večer dozvíme něco více v lázních.

Po večeři nás náš usměvavý pan domácí veze do lázní. Myslím, že je to jediné místo, kde se naši mladí pořádně umyjí. Potkali jsme zde opět pana Hirana, ale nemá žádné nové zprávy ohledně tajfunu. Jde to na nás. Rozhodne se zítra, zda závod bude organizován. Dobré zprávy byly pouze, že jsem zhubnul 2 kila a připojil se k nám věčný srandista a bývalý mistr světa Štefan Pčola ze Slovenska.

Večer jsme chvíli v česko - slovensko - japonské společnosti poseděli. Za japonskou stranu se zúčastnila pohledná 22letá dcera pana domácího s kamarádkou, ale holky měli spíš zájem o debilní hry na počítači než o zábavu s našimi mistry.

Spát jsme šli tentokrát brzo.

Pan domácí s manželkou

PÁTEK

Podle plánu jsme museli být ráno s Lubošem u sekci na kontrole, kterou překvapivě museli absolvovat všichni delegáti. Nicméně dopředu jsme byli upozorněni, že měnit se asi nic nebude, to asi proto, aby bylo jasné kdo má režii tohoto závodu jasně v rukou. Nic měnit nebylo třeba, protože tratě byly postaveny dobře, pouze dva zásahy jsme s Lubošem později prosadili. Zajímavostí bylo, že sekce nám předváděl Singaporec, který se podílel na jejich přípravách a že třeba přesně v polovině okruhu na nás čekalo auto s občerstvením. Během 3 hodin jsme stihli prolézt a zkontrolovat dohromady 25 sekci, které pořadatelé připravili pro sobotní a nedělní závod.

Vše je pečlivě plánováno na čas, naše průvodkyně nás neustále popohánějí a upozorňují na termíny a také nám byla představena dáma, která je naší přidělenou tlumočnicí do japonštiny. Každá výprava dostala svoji.

"Hurry up, hurry up" nás honí naše průvodkyně, když jsme zajeli zkontrolovat na chatky kluky. Musíme na čas stihnout první zasedání Jury a delegátů dole na radnici. " Oběd máte připravený tam," odhánějí nás z jídelny, kde jsme se chtěli najíst s našimi kluky. Svat'a si s nimi musí poradit.

Na radnici bylo připravené občerstvení pro delegáty. Protože mám rád mořské pochoutky a zvláště krevety, nabral jsem si hlavně tyto potvůrky, které vypadaly lákavě. Vzápětí jsem zjistil, že ty které mám své na misce jsou syrové. Vydolovat z jejich ocasu syrové maso dřevěnými hůlkami se mi moc nedařilo a když, tak ... vařené je fakt lepší, najím se večer. Jury na svém zasedání schválila startovní listinu a čas na soutěž. Bylo zajímavé pozorovat s jakou úporností bojují Japonci o čas na soutěž - nechtěli ustoupit ani o minutu a stále dokola argumentovali, že se to stihne. Pouze pro nedělní závod se nám podařilo čas prodloužit o 10 minut na 5 hodin. Sobotní bude trvat pouze 3 hodiny 40 minut, bude to fofr jako vše tady, když o něco jde.

Potom přišla řeč na plán závodů mistrovství světa na rok 2005. Již před tím jsem o tom s panem Hiranem mluvil a neměl jsem moc dobrý pocit z toho, že mi zdůrazňoval nějaké problémy s pojištěním závodu při posledním MS v Březové, která je kandidátkou na jeden ze závodů seriálu 2005. Neměl jsem možnost si tyto informace ověřit, ale jak znám březovské z jejich přípravy našich národních závodů, jsem přesvědčen, že si s tímto problémem poradí. Stejnou debatu zahájil pan Hirano i na setkání delegátů a myslím, že s cílem závod do Březové v příštím roce nepřidělí. Myslím, že se mi podařilo ho přesvědčit, že naše Březová zvládne zajistit i tak důležitou věc jako je lékařská péče o závodníky v případě úrazu nominace na organizátory vypadá asi takto: Španělsko, Andora, Březová, Japonsko. V Anglii by se mělo jet mistrovství Evropy.

Náš návrh na uspořádání pouze tří závodů MS 2005 neprochází, protože nemá dostatečně silnou podporu ostatních delegátů.

A co naši kluci?

Staral se o ně Svat'á. Vzal je ještě na trénink, vykoupal se v řece, dávali dohromady kola, byli na obědě. Vše je OK a kluci budou na zítřejší závod dobře připravení. Jdeme si ještě do stráně ke škole zkusit hrabačku a na kládách rovnováhu - to zítra bude potřeba.

Plavení hříbat

Ještě je třeba nabrousit ráfky. To zkusím sám, ale bruska se v japonské síti 110V točí jenom neochotně a Honza s Lackem nejsou s mojí prací spokojeni, pacholci. Vašek s Michalem si to

nechají raději nabrousit od Romana večer ... stejně to neměl o moc lepší než já ... vylepšuji si sebevědomí.

Večer pro nás zlatý pan domácí připravil se svojí rodinou narozeninovou párty. Začíná opékáním masa na grilu - kuřecí, vepřové, hovězí, lilek, brambory, zelenina - kluci se opravdu pořádně nacpávají. Obavy mám, kde je Pepa, Štefan a Roman, kteří odjeli na nákupy do Gifu a měli být už zpátky. Na závěr opékání přijíždějí a vezou i krásnou kytku k narozeninám pro paní domácí, které tato párty patří.

Šoumen Pepa zavelel a paní domácí zpíváme společně: "Happy birthday to you, ..." a dostává od nás vedle kytky ještě dárečky, které jsme jí dovezli z Česka. My si můžeme vybrat dobré zákusky a jít spát.

Ještě nutná vymyšlená moderní pohádka před spaním pro Lacka a Honzíka.

I když jsem Vaška i Michala připravoval na to, že zítra při závodě s nimi a s Honzou půjdu jenom já a Svat'a bude točit, věřil jsem, že Pepa s Romanem je doprovodí.

"Jasně půjdeme," odvětili oba dva i přestože mluvíme o tom, že i oni musí v neděli udělat dobrý výsledek. Fakt dobří part'áci a příkladní jezdci. Roman ještě jde brousit jejich ráfky. To všechno za vydatného deště, který se v průběhu party spustil ... zítra to bude pro mladé opravdu "maso". Postup tajfunu se však zpomalil a závody budou.

SOBOTA.

V noci se několikrát budíme a sledujeme, jak venku lijí jako z konve. Naštěstí ráno déšť přestává a vypadá to, že i když kameny budou mokré, nezmokneme alespoň my.

Po krátké snídani nasedáme na přistavený autobus a kola ukládáme na nákladní auto, kluci jsou v reprezentačních dresech, bundy, náradí a pití mají nachystané. Spěcháme z autobusu na přejímku, Pepa s Romanem se k nám přidávají až při slavnostním nástupu reprezentačních družstev hodinu před startem malých kategorií. Náš tým sklízí od Japonců potlesk při představování, protože všichni na sobě mají bílé repre dresy a kšiltovky. Vypadají dobře. Malou komplikací je, že pečlivý technický japonský komisař objevuje na rámu Michala prasklinu. Po delší debatě Michala váhavě do závodu pouští.

Start. Doprovázím Honzíka, Pepa Michala, Roman Vaška.

Sekce č.1: po kamenných schodech dolů, seskok do stráně, škrábačka po pedálu napříč strání, sjezd, po kamenných schodech nahoru a cíl. Hodně diváků.

Sekce č.2: v lese u řeky ... výskok na kámen, hlína, kameny, kořeny, kameny.

Sekce č.3: sjezd po stráni k řece, přejezd vodou, škrábání se po stráni do cíle.

Sekce č.4: než jsem k ní dolezl s kolem na rameni, tak jsem myslel, že zde zahynu jak americký voják v Korei - ohromné, nedýchatelné dusno a asi se už na mě projevila únava z posledních dní, navíc ta moje špatná fyzička. Naštěstí kluci nevypadají tak zle ... v sekci je hlína, kořeny, kameny, bláto, sjezd po kamenech do potoka, výjezd po kamenech a hlíně z potoka. Když jsme po několika desítkách metrů vylezli na silnici, čekali tam pořadatelé s pitím a musel jsem vypadat opravdu blbě, když mi nutili 2 láhve vody.

Sekce č.5: V blátě nahoru, přes uklouzané kmeny dolů, výskok na kámen, přes další nemožně klouzající klády na velký kámen, seskok dolů, sjezd a přes další kládu do kopce do cíle.

Sekce č.6: Sjezd ze stráně na silnici, ze silnice škrábání po stráni nahoru, cíl.

Sekce č.7: Již zpátky v prostoru startu na kamenech, které navezli pořadatelé do bazénku s vodou. Hodně diváků.

Sekce č.8: Umělá - seskok z krychle, klopená zatáčka, kde se musí vyjet do určité výšky ... hop na palety, seskok dolů, výskok na kládu a ta se musí přejet-kdo sjede má za 5. Cíl.

Jak si s jednotlivými sekcemi kluci poradili je vidět ve výsledcích.

Honzík se snažil, ale nešlo to nějak hlavně v prvním kole, vedle Angličana a Francouze ho

porazili nějací domácí Japonci, ale všichni jsou o rok starší, takže uvidíme za rok. Důležité je, že Španěl je za námi a nevezme nám celkové 5.místo v MS.

Vašek na 5. sekci

Michala ani Vaška jsem moc neviděl, ale jeli dobře! Michal po prvním kole překvapivě vedl a Vašek zajel perfektně 2.kolo. Celkově Vašek první místo v závodě i titul mistra světa a Michal 2. místo v závodě a 6. místo v MS. Bezvadný výsledek a myslím, že i díky perfektním doprovodům Pepy a Romana, kteří se v této funkci ukázali jako nejlepší na světě. Obávaný Stevie Baya z Kanady končí myslím až na 8.místě.

Laco Jánoška zajel velmi dobře a získává titul v kategorii Poussin.

Po závodě, kdy toho mám v tom horku plné zuby, kluci prohánějí BMX kola v biketrialovém parku s názvem OT PI a také je na chvíli bereme do klimatizovaného biketrialového kina, kde je možné sledovat závod v projekci 3D, jako uprostřed závodistiště ... bezvadná podívaná ... a na stěnách za biketrialovým muzeem visí i české legendy biketrialu Kraus, Šimůnek, Dressler. To je dokonalé japonské pojetí věcí.

Teď rychle dopravit kluky k hotelu na převlečení, já s Lubošem obratem zpět na Jury, kluci se jdou koupat se Svaťou k řece a večer se sejdem všichni na Summer festivalu. Jury probíhala velmi zvolna, takže výsledky byly až za 2 hodiny. Asi se Hirano nakazil tímto neduhem ve Španělsku.

Summer festival začal po nutných projevech v japonštině a byl to zážitek! Japonská hudba, bubny a tančící Pepa s Romanem a se Štefanem mezi dámami oblečenými v kimonech. Naším tanečnickům se po chvíli dokonce na krku houpá vosačka International Dance. Vedle toho máme kupony od pořadatelů a kluci si je mění za jídlo v obrovské nabídce pod stanem.

Odjíždíme k hotelu brzy, aby se borci dobře vyspali.

Po příjezdu k chatkám mi ještě kluci píší text SMSky pro rodiče a Pepa odpověď na zamilovanou zprávu, která se mi do telefonu dostala od jeho slečny nějakou zblouděnou vlnou místního signálu.

"To musíme ještě odeslat!" vypravujeme se se Svat'ou a Lubošem v noci na známé několik kilometrů vzdálené místo, kde náš mobil oblažují vlny místního operátora, se kterým má Eurotel smlouvu ... asi to je ten nejlevnější, protože jeho vlny tento večer nedosahují ani na toto dříve vyzkoušené místo a my tam pobíháme s mobilem v ruce jak lovci motýlů.

V našem zoufalství se jako zázrakem s autem objevuje naše Číča a půjčuje nám svoji telefonní kartu, se kterou se Luboš dovolává na Slovensko a jeho manželka předává poselství dále. Číča na naši prosbu o odvezení k hotelu nereaguje, takže šlapeme nahoru pěšky. Padáme do postelí, na oslavu není síla.

Štefan na klopence

NEDĚLE.

Ranní ocelové nebe nevěstí nic dobrého!

Svat'a vyráží jako první na závodě s koly, o dovoz nás ostatních se perfektně postará Číča. Romana doprovázím já s Honzíkem, Vašek s Michalem vracejí pomoc Pepovi, se kterým jde ještě jeho dlouholetý japonský kamarád.

Na konci prvního kola začíná hustě pršet. Roman je po prvním kole před svým největším soupeřem Hylandem a i přes 2 chybičky jede dobře. Věříme, že to vyjde. Dává dokonce velmi těžkou 9.sekci.

Ve 2.kole ještě body za deště snižuje, ale Hyland jede moc dobře a nakonec Romana poráží. "Promiň, že můj bratr porazil tebe a já tvého kamaráda," neodpouští si trapnou poznámku na adresu Honzy.

Roman přesně ví, které chybičky ho připravili v tomto závodě o titul mistra světa. Dojel 4. a je z toho celkově krásné 3.místo v MS.

Pepa jel také dobře. Ke konci 2. kola mu již trošku chyběli síly, ale při pohledu na výsledky je

vidět, že dával sekce, které zajel málokdo.

"Už nikdy nepůjdu s mladejma před závodem," našťavaně odvětil bezprostředně po dojetí. "To musíš trochu víc trénovat, abys to zvládnul," dobírá si ho šprýmař, kamarád a soupeř Štefan Pčola. Nakonec to Pepa bere sportovně a uznává, že vzhledem k tomu, že již 3 měsíce nejel žádnou soutěž, je 4.místo hned za Štefanem v tomto náročném závodě úspěchem.

Jednotlivé sekce byly hlavně v dešti ohromně obtížné. Většinou kamení v potoku, výskoky, seskoky a k tomu děsná hrabačka ve stráni v blátě. Nejvíce se po závodě mluvilo o 9. a 10. sekci.

Na devítce postavili pořadatelé proti sobě 2 obrovské balvany do bazénku s vodou. Na první bylo třeba se vyškrábat do výšky 2,5 metru, na hranu kamenu, na zadní kolo a seskok na menší kámen a zase do výšky a potom zpět do bazénu.

Desítka byla umělá sekce ... výskok na bednu, na ní výskok do výšky přes tyčku, který nikdo ani nezkusil, po žebříku do výšky 4 metry, sjezd a rychle do klopené zatáčky až nad šipku ve výšce 3 metrů a z ní jak katapultem na palety 2 metry vysoké. Odtud po zadním kole přes 3 dvou metrové kůly na točící se válec, seskok dolů a na klády, kde v cestě stojí 2 na řetězech zavěšené špalky. V prvním kole to Pepa ani nezkoušel a když ho dost unaveného na konci druhého kola vyprovokoval Štefan, který jel před ním a obě sekce zajel, tak jsem začínal o Pepu mít trochu strach. Zvláště když bezprostředně před ním se na desítce asi 5 jezdců při sjezdu z klopenky docela hrozivě "zrakvilo".

Pepa únavu překonal, klopenku dal až do potřebné výšky přiletěl na palety a tam mu to na mokru ujelo a šlápl oběma - moje úleva.

Vincent Hermance vyprovokoval pepu

I naši mladí se v roli doprovodů snažili a byli tak promočení, že Michal stál na trávě u poslední sekce jenom v ponožkách a mokré reprezentační boty držel v ruce, aby je úplně na slavnostní vyhlášení večer nezničil.

Teď rychle do hotelu, převléci sebe a kluky a zpět nahoru na Jury. Opět docela průtahy s výsledky. Do Elity postupuje Roman Chvojka, ostatní naši jezdci zůstávají v kategorii Senior. V kategorii Master z hlediska našich reprezentantů nedochází ke změně.

Naše země nakonec skončila v hodnocení národů na 4. místě o bod za Japonci. Večer proběhl závěrečný ceremoniál a dekorování vítězů a mistrů světa.

Překvapení mnoha lidí bylo z toho, že mistry světa dekoroval bývalý jezdec Ot Pi ve špinavém jezdeckém oblečení.

Jinak se japonským pořadatelům nedá nic podstatného vytknout. Na sekcích bylo 6 rozhodčích, na trati občerstvení, perfektní zázemí pro diváky i jezdce, dopravu řídilo několik desítek usměvavých policistů, ubytování a péče o zahraniční jezdce - to byla fantazie.

Náš pan domácí pro nás ještě připravil rozlučkovou párty s mnoha dobrotami a spoustou saké, kde kluci pořád dokola rozebírali devítku a desítku ... museli jsme ale jít brzy balit věci a ráno zase přesně podle scénáře autobusem odjet na letiště.

Loučení brzy ráno s rodinou našeho pana domácího bylo jako s nejlepším přítelem a naše starostlivé holky se také rozloučit přijeli ... "aligató Itadori, aligató Japan!"

Avizovaný tajfun dorazil do Itadori a Nagoje několik hodin po našem odletu. Snad se našim novým přátelům nic nepříhodilo ...

Libor Musil
31.8.2004

Vašek a Michal

Vašek Mistr světa

1. Zář 2004 - 14:42

[Umístění našich v Japonsku](#)

Václav Kolář také v Japonsku suveréně zvítězil v kategorii Minime a stal se mistrem světa. Také druhý zástupce v kategorii Minime Michal Piňos se vytáhl a v Japonském Itadori skončil hned za Vaškem Kolářem na druhém místě. Tak jsme největší úspěch slavili právě v této mládežnické kategorii.

Roman Chvojka s teoretickou nadějí na Mistra světa v seniorské kategorii skončil ve finálovém závodě na místě čtvrtém a celkové se umístil na pěkném třetím místě. Josef Dressler pak v jediném závodě který v letošním MS odjel, skončil v kategorii Master na čtvrtém místě stejně jak celá reprezentace ČR v Poháru národů. Benjamin Jan Musil skončil v Japonském závodě na 7 místě a vybojoval celkové 5 místo v seriálu MS 2004 ve své věkové kategorii.

Bližší informace se na webu objeví po přeletu našich do ČR.